

(המשך מעמוד 15)

בשעת שבראך סערה מילחמת ששת הימים, ושחריישראל מכל העולם נהרו אליה בשעת חרדה לארצם, היה כהנא עסוק עדיין במילחמת ויאטנאם. יחד עם חורבה עסק בכתיבת ספר על יחס היהודים למלחמת ויאטנאם. כדי להוכיח שעל היהודים להילחם בקומנונים, ושהווי יהודי אינו יכול להתקיים במישטר קומוניסטי. על הספר חתמו שני אנשים בעלי שלושה שמות — יוסף חורבה, מייקל קינג ומאיר כהנא. מגיין בא הכסף? „מאנשים פרטיים, שהרגישו צורך להוציאו.“

מ״ל אמריקאי, שהאמין, לדבריו, כי חורבה הוא איש מוסדהביון של ארצות הברית (סי.איי.אי.), הציע לו לכתוב ספר על צפון ויאטנאם. חורבה הביא לו את מייקל

לתעמולה הסובייטית נגד ישראל והציונות. עוררו אנטישמיות בברית המועצות והקימו את דעת הקהל האמריקאית נגד הפעולה למען עליית היהודים.

מאות פעולות-ראווה כאלה הפרו את החוק האמריקאי. אולם המישטר, הבולשת הפדרלית, ואפילו בית המישפט התייחסו לאנשי הליגה בסלחנות בלתי-רגילה. ברוב המקרים לא נתגלו האשמים, ובמיקרים האחרים — גידונו לעונשים מגוחכים. אילו רצה האף.בי.איי. לחסל פעולות אלה, יכול היה לאסור את כל אנשי הליגה תוך 24 שעות. לימים נתגלה במיסמכים רשמיים שהאף.בי.איי. קיים עיקוב רצוף ויסודי אחרי פעולות הליגה. אולם לא ננקטה גנדה פעולה ממשית. היה ברור כי הליגה נהנית מחסות גלובלית של מוסדות-הביון. ירחדבש זה נגמר לפתע.

ביצת קולומבו

ה קרה כאשר החליט הנשיא ניכסון להשתית את מערכת-הבחירות הבאה שלו על התקרבות אמריקאית-סובייטית, וליצור לעצמו תדמית של איש-שלום. הוא שם קץ למילחמה הקרה, הכשיר את הקרקע לברית אמריקאית-סובייטית, הבטיח לחסל את מלחמת ויאטנאם, הכין את ביקוריו בפקין ובמוסקבה. כל שלוות השליטון קיבלו הוראות לשנות את גישתן בהתאם לכך, ולחסל כל פעולה העולה להפריע לפתע נוכח כהנא לדעת שהיחס הפלחני והתמיכה הסמוייה של האף.בי.איי. — נפתיימו. אנשיו החלו להיאסר, המישפטים נגד כהנא עצמו ופקודיו התחילו להיות רציניים.

כפיות טובה זו הרגיזה את כהנא מאוד. מה היה מסוגל לעשות בלי תמיכה זו? הפיתרון היה פשוט. אם האף.בי.איי. פונה נגדו, אפשר לבקש את חסות הגוף הנרדף ביותר עדידיו האף.בי.איי.: המאפייה.

בניו-יורק קיימות שלוש „מישפחות“ גדולות של המאפייה, הלווחות זו בזו. לכל כנופייה כזאת יש כמה מאות „חיילים“ מגויסים ומזוינים. הם עוסקים ברצח, סחיטה, סמים והימורים. הכנופייה החשובה ביותר היא זו של ג'ו קולומבו. מישפחה זו נמצאת במילחמה לחיים ולמוות עם הכנופייה היריבה — זו של האחים גאלו. אנשי גאלו ניסו לרצוח את קולומבו, ופעוהו קשה. אנשי קולומבו רצחו את גאלו. ומו עמד ליד ג'ו קולומבו, כאשר ירה בו המתנקש? ההוחם היהודי האמין, מאיר כהנא.

היה זה שיאה של שותפות בין המאפייה ובין הליגה. כנופיית קולומבו הקימה אירגון-כיסוי פוליטי, שלחם, כביכול, למען זכויות האמריקאים-ממוצא-איטלקי. הליגה היהודית קשרה עימו ברית-ידידות רשמית.

האינטרסים המשותפים והעיסוקת המשותפות של שני הגופים לוטים ערפל. אולם לאף.בי.איי. היתה דיעה שלילית מאוד על תעלול זה של בן-הסתור מתאמל. הוא התחיל לרדת ברצינות לחייו של כהנא. מתחת לרב הרעשני התחילה הקרקע לבעור. אז — רק אז! — ענה על דעתו של אכיר הציונות האכזרית שהגיע הזמן לענות לישראל. הוא הודיע שהוא מעביר את מפקדת הליגה לישראל, והגיע לארץ — אך מבלי לוותר על הרכונו האמריקאי, ומבלי לבקש אזרחות ישראלית או מעמד של עולה — עד לפני חודשיים.

מה היה כוחה האמיתי של הליגה? לדבריה לפני שנתיים: 12 אלף איש. לדברי „הליגה נגד השמצה“, שהיא הבולשת הפרטית של המיסד היהודי, לא עלה מיספר הפעילים בכל ארצות-הברית מעולם על 200, אף שאלפי יהודים תרמו לליגה מכספם.

מפ"י והמאפייה

ה שבוע, כראינו בפלייבוי, ניסה כהנא להסביר גם את קשריו עם המאפייה. כמו הסבריו לגבי קשריו עם האף.בי.איי., נשמעים גם תירוצים אלה כדחוקים. לדבריו, רצה לשפר את היחסים בין „הקבוצות האתניות הלבנות“, ובעיקר בין היהודים והאיטלקים. הוא משובח את הארכי-גאנגסטר, קולומבו, כאילו היה לוחם-שיחור רור איטלקי — ופשוט מטשטש את העובדה שבן-בריתו לא היה אלא מנהיג של כנופיית רוצחים-שודדים-סחטנים.

הא „סכרן“ של סרף רומנטו — אדא נגנפטר מסוכן, בשר ודם, כשהתכונן כהנא לטוס השבוע לארצות-הברית — נסיעה שנמנעה עלידי מעצרו המאוחר — היה ברור שהתכונן גם לתודש את קשריו עם אנשי קולומבו. כך נוצר קשר ישיר בין מפ"י (המיסלגה הפאשיסטית הישראלית) ובין המאפייה, כשהנשק שנשלח מהארץ לאמריקה נותן משמעות נוספת ליחסים אלה. האף.בי.איי. לא פסק מעולם מלהתעניין בקשרים אלה. היה גם בארץ חקירה נמרצת וחשאית. על רקע זה התפוצצה בעתו הפרשה המורה, כשסוכני האף.בי.איי. בארץ, שהופיעו באיצטלה של אנשי-השגרירות, שדרו דרכון מזויף של צעירה יהודיה אמריקאית, ממסורבות הליגה.

אך האם זה נוגע רק לאמריקאים? האם קשרים אלה בין גוף ישראלי מזויין ובין הפשע האמריקאי אינו מחייב חקירה כאן?

לעולם לא עוד!

אך בעיית כהנא חורגת, כמובן, מן התחום הצר הזה. היווצרות מיפלגה פאשיסטית בישראל מעוררת שאלות יסודיות לגבי המישטר הדמוקרטי בישראל. כארצות רבות השתמשו הפאשיסטים בכל מכשירי הדמוקרטיה, כדי להרוס את הדמוקרטיה.

הם חדרו לפרלמנטים, כדי להרוס את המישטר הפרלמנטרי. הם השתמשו בחופשי הדיבור כדי להטיף למישטר שיחל את חופשי-הדיבור, תוך הספה לשיפכות-דמים, לדי-כוי מעוטטים. לרצח מתנגדים פוליטיים (המכונים תמיד „בוגדים“ ולמילחמה. האם אין הדמוקרטיה זכאית, האין היא חייבת, להגן על עצמה? כשישבו מנהיגי הדמוקרטיה הגרמנית במחנות-הריכוז, היה להם זמן להצטער על גישתם האולטרה-דמוקרטיית כלפי הנאצים. הם הצטערו על שלא גירשו את היטלר מגרמניה, כשהיתה להם הזדמנות לכך. (היטלר היה מהגר מאוסטריה, ובמשך רוב שנות מאבקו לשליטון לא היה כלל אזרח גרמני.) הם הצטערו על שהתפתו להאמין לו, כאשר נשבע היטלר בבית-המישפט שלא ישתמש לעולם אלא ב„שיטות חוקיות“.

כל זה חוזר ותח על עצמו בישראל. הממשלה פוחדת לגרש את כהנא מהארץ, למרות שלפי חקדים לנסקי יש לה כל האפשרות לה. לכהנא יש עבר פלילי, הוא קשור בגלוי עם הפשע המאורגן האמריקאי, הוא מסכן את שותפתו הציבורי. הוא הפר את הבטחתו המפורשת להשתמש רק „בשיטות חוקיות“ בישראל.

הממשלה חייבת לשדוד ממנו מעמד של עולה עיפוי חוק השבות. אם לא תמלא את חובתה זו כלפי הדמוקרטיה הישראלית, עלול הפאשיזם הכות שורשים בארץ. אפשר לולל בכישרונו האישי של כהנא. אפשר לבטוח בחושם הבריא של אזרחי ישראל, שלא יתרו אחרי טיפוס כזה.

אולם זילזול זה הוא מסוכן. אם יוכיח כהנא שהפאשיזם יכול לשגשג כאן ולהנחיל פירות לבקעיו, יבואו אנשים מובשלים יותר, בעלי הופעה מרשימה יותר, ויקומו גוף פאשיסטי מסוכן יותר.

במישטר דמוקרטי, מותר להשמיע כל דיעה — לאומנית ככל שתהיה. אולם עליו לדכא באיבו כל ניסיון להקים גוף פאשיסטי, הסוגד לאלימות והמטיף לאלימות, המעמיד גוף של מופרעים מוזיינים לרשות הדמגוגיה רוויית-שינאה.

מותר לאמץ למאבק זה את סיסמתו של כהנא: „לעולם לא עוד“ — לעולם לא יקום עוד הפאשיזם, ובוודאי לא במדינת ישראל!

מצמצים וברתי-גורלים

השבוע נפוצו בארץ בדיחות על הדמיון בין הרב כהנא ויאסר עראפאת, ששניהם אינם מגולחים דרך קבע, וממצמצים בעיניהם. הדמיון אינו חיצוני בלבד — פעולות עראפאת ואנשיו עוזרים לכהנא, ולהיפך.

קינג, כמומחה להסתננות פוליטית ולאירגונים מוטוים. המ״ל היה בטוח, לדבריו, שקינג מתאים לתפקיד מפני שיש לו גישה ישירה למקורות המודיעין של סוכנות-הביון. ביוני 1968 — שנה אחרי מלחמת ששת-הימים — עוד הופיע כהנא בפני הוועדה לפעולות אנטי-אמריקאיות של הקונגרס האמריקאי — מוסד הידוע-לשימצה באמריקה, ששרד מתקופת ציד-המכשפות, והקשור קשר אמין עם האף.בי.איי.

אולם כינתיים חדה תמורה גדולה בחייו של כהנא. הוא נפרד מחורבה, ויצא לדרך עצמאית. כי כינתיים גילה גילוי גדול. מילחמת ששת-הימים יצרה תמורה יסודית ביהדות האמריקאית. עוררה בקרב הנוער היהודי התלהבות לאומנית ללא-מצרים. כהנא הריח שכאן נולדה סוף-סוף ההזדמנות הגדולה שלה חיכה כל חייו, ושחמקה מידיו בכל ניסיונותיו עד כה. הוא הקים את „הליגה להגנה יהודית“.

העיתוי היה מצויין. מוסדות-הביון האמריקאים הודאגו עלידי התקופנות החדשה של הכושים, שהקימו אירגוני-מילחמה שונים, כמו הפנתרים השחורים, בתמיכת הליי-ברלים היהודיים. אירגונים אלה הדאיגו גם את המוני היהודים, שהסתכסכו עימם על רקע מקומי — היהודים היו בעלי-הבתים, החנוונים והמורים בגיטאות הכושיים, הכושים ביקשו לגרשם משם. תוך שימוש בסיסמאות שנבלו לא פעם באנטישמיות קלאסית. הליגה ניצלה מצב זה. היא נועדה, כביכול, להגן על היהודים בפני הכושים, להציב בריונות יהודית מול בריונות שחורה.

ואז נתגלה כישרונו האמיתי של כהנא: לערוך תערוכה-סירפוסומת, שערכם המעשי היה אפסי ואף שזידי, אך שאמצעי-התקשורת האמריקאיים עמו עליהם.

לדברי עצמו: „היתה לי תמיד הבנה למה שמעורר אנשים ומלהיב את דמיונם.“ — פסוק היטלראי אוסייני. הוא גם התגאה בכישרונו ליצור ידיעות המעבירות אותו „מעמוד 40 בעיתון היומי לעמוד הראשון.“

כאשר רצו הכושים לחסות „כוסר“, מכנסיות ובתי-כנסת עבור תקופת עבודתם ואימו, בין השאר, על בית-כנסת גדול במרכז מנהאטן, הופיעו נעריו של כהנא כ„מגרי נים“, מצויידים בשרשרות-ברזל (נשק כנופיית-הרחוב של ניו-יורק). מבלי שאיש הזמין אותם, הצלמים צילמו — והתמונות הגיעו לעמוד הראשון. כשהתקפו פירחחים כושיים זקנים בדרכם לבית-הכנסת — שלח כהנא „סוורים“ מוזיינים להגן עליהם.

הסוורים הונצחו עלידי הטלוויזיה והעיתונות — ונעמדו למהרה היום, כפי שצויין „ניו-יורק טיימס“.

הם השאירו אחריהם את התוצאה המעשית היחידה של פעולתם: שינאה נוראה בקרב המוני הכושים, שהתחילו רק אז לראות ביהודים את חילה-החלוץ של הגזענות הלבנה, המכוונת לדכאם.

הכל למען הטלוויזיה

ה עניין הכושי לא הספיק כדי לפסק פירסומת לאורך ימים. מלולם, התעורר עניין יהודי ברית-המועצות.

לתוך המערכה הליגיטימית למען חופשי-העלייה של יהודי ברית-המועצות הסתגנו לא פעם גוטיסטר של מוסדהביון האמריקאי, שביקש לנצל עניין זה לטובתו. מוסדות ישראלים וציוניים ערים לטכנה זו, והזהירו לא פעם בפני עירכוב זה. המזין לעניין, אבל מוסדות-הסתר הלווחמים נגד הקומוניזם באמריקה ובעולם עטו, כמובן, על נושא זה, שאיפשר להם לגייס את יהדות ארצות-הברית למען מילחמת ויאטנאם. מצב זה הכטיח מראש חופשי-פעולה — אם לא יותר מזה — לתעודלי הליגה.

כל פעולותיה היו לראוה בלבד — מיבצעי-פירסומת אלימים, בעלי ערך ממשי אפסי. פצצות-סירחון במופעי אומנים סובייטיים, הטרדת נשים וילדים של דיפלומטים סובייטיים בדרכם לסופרמארקט או לבית-הספר, ניסיונות הצתה ופריצה, ולבסוף מעשה הריגה — כאשר נספתה מוכירה של סול ירוק, האמרגן היהודי-הציוני הנודע, שעסק בייבוא אמנים סובייטיים, בשעת פיצוץ מישירו.

כמו תמיד כש... א מריח סכנה, הכחיש כהנא שהוא קשור לעניין. אך מעולם לא נמצא שום גוף אחר שיכוז היה להיות אחראי לו. התוצאה היחידה של פעולות הליגה היתה גם הפעם שלילית: הן סיפקו תחמושת